

бира добитъка, той видѣ, че изъ пжтя, отвждъ каменната ограда на двора му, мина единъ човѣкъ, който много му домяза на Доде Лянката — единъ крадецъ, единъ разбойникъ, който на всичко отгоре бѣше убилъ човѣкъ и затуй бѣше затворенъ. Тодоръ не бѣше увѣренъ дали е Лянката — човѣкътъ бѣше съ ямурлукъ, съ качулка на главата. Освенъ туй, ако е Лянката, какво търсѣше тукъ, какъ е излѣзълъ отъ затвора? „Пжтникъ ще е нѣкой, — казваше си Тодоръ, — отива си човѣкътъ по работа“. Другъ пжтъ пѣкъ, като подигнѣше очи нагоре и видѣше каква мрачна пада, каква тъмна и черна нощъ иде, той усѣщаше какъ страхътъ пропѣлзява въ душата му и си казваше: „Лянката ще е, другъ не е“

Такава бѣше орисията му — да се бои отъ всичко и отъ всички. Имаше пари, а трѣбваше да се преструва, че е сиромасъ и, разбира се, никой не му вѣрваше. Отъ Доде си бѣше теглилъ най-много. Ще се напие, и ужъ на шега, ще му каже: „Бай Тодоре, какво ги правишъ онѣзъ, мухлясалитѣ? Народътъ нѣма да яде, а ти си правишъ кефъ да броишъ лири и напалеони. Слушай ей! Ще ти дойда нѣкоя нощъ. Като нажежа пиростията и я турна на главата ти, ще кажешъ де сж паритѣ не, ами и хоро ще играешъ“. Ето какъвъ бѣше тоя Доде. А пѣкъ се биеше по гърдитѣ и наричаше себе си народенъ чи-